

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Το Ελληνόπουλο - L' enfant

Μετάφραση: Κωστής Παλαμάς

Τούρκοι διαβήκαν. Χαλασμός, θάνατος πέρα ως πέρα.
Η Χίο, τ' όμορφο νησί, μαύρη απομένει ξέρα,
με τα κρασιά, με τα δεντρά
τ' αρχοντονήσι, που βουνά και σπίτια και λαγκάδια
και στο χορό τις λυγερές καμιά φορά τα βράδια
καθρέφτιζε μεσ' τα νερά.
Ερμιά παντού. Μα κοίταξε κι απάνου εκεί στο βράχο,
στου κάστρου τα χαλάσματα κάποιο παιδί μονάχο
κάθεται, σκύβει θλιβερά
το κεφαλάκι στήριγμα και σκέπη του απομένει
μόνο μian άσπρη αγράμπελη σαν αυτό ξεχασμένη
μεσ' την αφάνταστη φθορά.
Φτωχό παιδί, που κάθεσαι ξυπόλυτο στις ράχες
για να μην κλαις λυπητερά, τ' ήθελες τάχα να `χες

για να τα ιδώ τα Θαλασσά
ματάκια σου ν' αστράψουνε, να ξαστερώσουν πάλι
και να σηκώσεις χαρωπά σαν πρώτα το κεφάλι
με τα μαλλάκια τα χρυσά;
Τι θέλεις άτυχο παιδί, τι θέλεις να σου δώσω
για να τα πλέξης ξέγνοιαστα, για να τα καμαρώσω
ριχτά στους ώμους σου πλατιά
μαλλάκια που του ψαλιδιού δεν τάχει αγγίξει η κόψη
και σκόρπια στη δροσάτη σου τριγύρω γέρνουν όψη
και σαν την κλαίουσα την ιτιά;
Σαν τι μπορούσε να σου διώξει τάχα το μαράζι;
Μήπως το κρίνο απ' το Ιράν, που του ματιού σου μοιάζει;
Μην ο καρπός απ' το δεντρί
που μεσ' στη μουσουλμανική παράδεισο φυτρώνει,
κ' έν' άλογο χρόνια εκατό κι αν πιλαλάει, Δεν σώνει
μεσ' απ' τον ίσκιο του να βγει;
Μη το πουλί που κελαηδάει στο δάσος νύκτα μέρα
και με τη γλύκα του περνάει και ντέφι και φλογέρα;
Τι θες κι απ' όλα τα αγαθά
τούτα; Πες. Τα` άνθος, τον καρπό; Θες το πουλί;
-Διαβάτη,
μου κράζει το Ελληνόπουλο με το γαλάζιο μάτι:
Βόλια, μπαρούτι θέλω. Νά.

Αύριο την αυγή

Αύριο την αυγή, όταν η εξοχή παίρνει χρώμα λευκό,
Θα ξεκινήσω. Βλέπεις, το ξέρω πως με περιμένεις.
Θα φύγω για το δάσος, θα περάσω στο βουνό.
Άλλο μακριά δεν γίνεται να μένω και να μένεις.

Θα περπατήσω με τα μάτια μου σε σκέψεις καρφωμένα,
Χωρίς ν' ακούω θορύβους, ούτε τίποτα να βλέπω πέρα,
Μόνος και άγνωστος, σκυφτός, με χέρια σταυρωμένα,
Θλιμμένος, και σαν νύχτα θά' ναι πια για μένα η μέρα.

Της νύχτας το χρυσάφι θ' αψηφήσω,
Και στα καράβια του Αρφλέρ τα ιστία δεν θα δω,
Μόνο όταν φτάσω, στο δικό σου μνήμα θ' ακουμπήσω
Ένα μπουκέτο από γκι και αγριολούλουδων ανθό.

(μετάφραση Λητώ Σειζάνη)

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο άνδρας είναι το πιο ΕΞΥΨΩΜΕΝΟ των πλασμάτων.

Η γυναίκα είναι το ΥΨΙΣΤΟ των ιδανικών.

Ο Θεός έκανε για τον άνδρα ένα ΘΡΟΝΟ. Για τη γυναίκα ένα ΒΩΜΟ.

Ο θρόνος ΕΚΘΕΙΑΖΕΙ, ο βωμός ΑΓΙΑΖΕΙ.

Ο άνδρας είναι ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ, η γυναίκα η ΚΑΡΔΙΑ.

Ο εγκέφαλος κατασκευάζει το ΦΩΣ, η καρδιά παράγει την ΑΓΑΠΗ.

Το φως ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΕΙ. Η αγάπη ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ.

Ο άνδρας είναι ΔΥΝΑΤΟΣ με τη λογική.

Η γυναίκα είναι ΑΝΙΚΗΤΗ με τα δάκρυα.

Η λογική ΠΕΙΘΕΙ. Τα δάκρυα ΣΥΓΚΙΝΟΥΝ.

Ο άνδρας είναι ικανός για όλους τους ΗΡΩΙΣΜΟΥΣ.

Η γυναίκα για όλα τα ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ο ηρωισμός ΕΞΕΥΓΕΝΙΖΕΙ, το μαρτύριο ΑΝΥΨΩΝΕΙ.

Ο άνδρας έχει την ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ.

Η γυναίκα την ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ.

Η ανωτερότητα σημαίνει τη ΔΥΝΑΜΗ,

Η προτεραιότητα αντιπροσωπεύει το ΔΙΚΑΙΩΜΑ.

Ο άνδρας είναι ένας ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ, η γυναίκα ένας ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ο μεγαλοφυής είναι ΑΠΕΙΡΟΣ. Ο άγγελος είναι ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟΣ.

Ο πόθος του άντρα είναι η ανωτάτη δόξα.

Ο πόθος της γυναίκας είναι η άκρα αρετή.

Η δόξα κάνει όλο το ΜΕΓΑΛΟ. Η αρετή κάνει όλο το ΘΕΪΚΟ.
Ο άνδρας είναι ένας ΚΩΔΙΚΑΣ, η γυναίκα ένα ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ.
Ο κώδικας ΔΙΟΡΘΩΝΕΙ. Το ευαγγέλιο ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙ.
Ο άνδρας ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ. Η γυναίκα ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ.
Το να σκέπτεται κανείς σημαίνει να έχει μια νύμφη στο κρανίο.
Το να ονειρεύεσαι σημαίνει να έχεις ένα φωτοστέφανο στο μέτωπο.
Ο άνδρας είναι ένας ΩΚΕΑΝΟΣ. Η γυναίκα είναι μια ΛΙΜΝΗ.
Ο ωκεανός έχει το μαργαριτάρι που στολίζει, η λίμνη το ποίημα που
θαμπώνει.
Ο άνδρας είναι ο ΑΕΤΟΣ που πετάει. Η γυναίκα είναι το ΑΗΔΟΝΙ που
τραγουδάει.
Το να πετάς σημαίνει να κυριαρχείς στο ΔΙΑΣΤΗΜΑ. Το να τραγουδάς
σημαίνει να κατακτήσεις την ΨΥΧΗ.
Ο άνδρας είναι ενός ΝΑΟΣ, η γυναίκα είναι το ΙΕΡΟ.
Μπροστά στο ναό ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΑΣΤΕ.
Μπροστά στο ιερό ΓΟΝΑΤΙΖΟΥΜΕ.
Τελικά: ο άνδρας είναι τοποθετημένος εκεί που τελειώνει η γη.
Η γυναίκα εκεί που αρχίζει ο ουρανός.
Ευλογημένη ας είναι η αγάπη. Ευλογημένα Τα όντα που ΛΑΤΡΕΥΟΝΤΑΙ